

Puu on määrännyt suomalaisen rakennetun ympäristön miltasuhteet ja harmonian 1900-luvun keskivaiheille saakka. Matala, pitkänomainen hirsirakennus on perinteisen asuinympäristömme perusyksikkö.

Monien sukupolvien käyttämien väriiliitujen laatikossa on kuvattuna kansallismaiseksi kohonnut kirkonmäki.

Porin kaupunkiin kuuluva Ahlaisten kirkonkylä Pohjanlahden rannalla Satakunnassa.

Vain kirkot ja kirkontornit rakennettiin yli puiden latvojen. Näin kirkko on vanhastaan hallinnut laajaa maisemaa, ollut kulkuteiden risteyksessä, keskellä piltäjää. Pitkämatkalaisia Saarijärveltä 1908. Valokuva Faltin, Museovirasto.

Kirkonkylän raitilla

Kirkonkylät ovat asutuksen vanhimpia seutuja. Entisajan ihmiset osasivat valita viisaasti sopivimman maaston eri tarkoituksiin: talot rakennettiin lämpimille, suojaisille mäkimaille, tlet seurallivat harjuja, pehmeä maa jätettiin viljelyksille.

Louisa Puhon

Kaunista tarkoituksenmukaisuutta, vuorilaudan tippakoristeet (guttae) ohjaavat sadeveden pois. Heinolan maaseurakunnan kirkko.

Museovirasto

Etelä-Pohjanmaalle tyypillinen Alahärmän Knuuttiilan kylänraitti seurailee Lapuanjoen muotoja.

Suomalainen kirkonkylä sijaitsee yleensä veden äärellä. Kuvasta voi erottaa koulun, pappilan, kauppapuodin ja kahvilan, ehkä apteekkarin asuintalon. Kerimäen kirkon ympärille syntynyttä perinteistä kirkonkylää 1920-luvulla. Museovirasto.

Euroopan rakennusperintöpäivät
Dagarna för Europas byggnadsarv
European Heritage Days